

בבית המשפט העליון

בר"ש 7964/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: עו"ד יוסי נקר

נגד

המשיבה: ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת בירושלים (השופטת ע' זינגר) בעב"י 11912-07-19 מיום 3.11.2019

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ע' זינגר) בעב"י 11912-07-19 מיום 3.11.2019, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין בבד"א 77/18 מיום 23.5.2019. בית הדין הארצי דחה את ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית הדין המשמעתי המחוזי וקיבל בחלקו את ערעורו על גזר הדין (בד"מ 34/16).

2. נגד המבקש הוגש כתב קובלנה לבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין מחוז צפון (להלן: בית הדין המשמעתי המחוזי), המייחס לו עבירה של אי שמירה על כבוד מקצוע עריכת הדין וביצוע מעשה הפוגע בכבוד המקצוע לפי סעיף 53 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, ועבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין לפי סעיף 61(3) לחוק האמור. על פי הנטען בכתב הקובלנה, בחודש דצמבר 2015 ובחודש פברואר 2016, פרסם המבקש ברשת החברתית "פייסבוק" התבטאויות בוטות שעיקרן מופנה נגד עו"ד ד"ר גרשון ב' גרונפלד (להלן: המתלונן), אשר משמש כאפוטרופוס לדין של קטינים, בין היתר בהליכים בהם ייצג המבקש. עוד נטען כי

בתגובה להתבטאויות אלו פורסמו ברשת החברתית תגובות פוגעניות של אחרים נגד המתלונן.

3. ביום 6.6.2018 הורשע המבקש בעבירות המיוחסות לו בגין חלק מהפרסומים מושא כתב הקובלנה. בהכרעת דינו נקבע, בין היתר, כי למבקש הייתה כוונה לפגוע במערכת שירותי הרווחה בכלל ובמתלונן בפרט, וזאת על רקע אי שביעות רצונו של המבקש ממערכת הרווחה. כן נקבע כי אם מטרת המבקש הייתה הגנה על האינטרס הציבורי, כפי שנטען, היה עליו לנקוט בצעדים כגון פניה לגופי ביקורת רלבנטיים או לאחראים על העסקת המתלונן, ולא לפנות להכפשות חסרות רסן ביחס למתלונן ועורכי הדין של שרותי הרווחה והסיוע המשפטי.

4. ביום 22.11.2018 גזר בית הדין המשמעתי המחוזי על המבקש עונש השעיה בפועל לתקופה של 3 חודשים, השעיה מותנת, קנס בסך 5,000 ₪ ופיצויים למתלונן בסך 10,000 ₪.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין (להלן: בית הדין המשמעתי הארצי).

6. בית הדין המשמעתי הארצי דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, וקיבל בחלקו את ערעורו על גזר הדין. ביחס להכרעת הדין נקבע כי היא נומקה היטב תוך התייחסות יסודית לכלל הטענות שנטענו ולמסגרת האתית-משפטית בעידן הרשתות החברתיות. לפיכך נקבע כי אין כל עילה להתערבות בהכרעת הדין. לגבי גזר הדין נקבע כי עונש ההשעיה בפועל, עונש ההשעיה המותנה והקנס מידתיים בנסיבות העניין ובמיוחד לנוכח עברו המשמעתי המכביד של המבקש בעבירות דומות לאלו בהן הורשע בתיק דנן, וכן נוכח העובדה כי המבקש לא התייצב לדיון אשר נקבע לצורך טיעונים לעונש, ולא הגיש את טיעונו גם כאשר ניתנה לו ההזדמנות לעשות כן מאוחר יותר. עם זאת מצא בית הדין המשמעתי הארצי לנכון לבטל את רכיב הפיצוי למתלונן, וזאת לאחר שהגיע לכלל מסקנה כי במסגרת הליך משמעתי זה, שאינו בין עורך דין ולקוח אלא בין עמיתים למקצוע אין הדבר נכון כעניין של מדיניות. עוד הוטעם כי במקרה הספציפי אין אפשרות לאמוד את נזקי המתלונן שכן ההחלטה בעניין הפיצויים לא נומקה על-ידי בית הדין המשמעתי המחוזי.

7. בהמשך לכך ערער המבקש על פסק דינו של בית הדין המשמעתי הארצי לבית המשפט המחוזי בירושלים אשר דחה את ערעורו, בציינו כי לא מצא ממש בטענות הערעור. בין היתר צוין כי הערכאות המשמעטיות ציינו בהקפדה כי אינן עוסקות בשאלות מתחום דיני לשון הרע, אלא במותר, באסור ובמצופה מעורך דין אשר בוחר להתבטא כנגד רשויות הרווחה ברשתות החברתיות. תימוכין לכך ניתן למצוא בהחלטת בית הדין המשמעתי הארצי לבטל את רכיב הפיצויים למתלונן, ובכך להותיר את ההליך דנן בין לשכת עורכי הדין כקובלת ובין המבקש כחבר בלשכה. עוד נקבע כי אין בהכרעות הקודמות שניתנו משום פגיעה יתרה בזכותו של המבקש לחופש ביטוי, ובהקשר זה צוין כי המבקש יכול וצריך היה להעלות טענותיו בצורה עניינית, בלשון נקייה ובדרך הולמת כמצופה מעורך דין, אולם לא כך היה הדבר וניכר כי כוונתו הייתה לפגוע במתלונן "בשפה ובדרך שאינן ראויות".

8. מכאן בקשת רשות הערעור שלפני, בה שב וטוען המבקש, בשפה בוטה ומשתחלת, נגד הקביעות של בתי הדין המשמעתיים וכיחס לשגיאות, לטענתו, שנפלו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. כמו כן טוען המבקש נגד העונש שהוטל עליו.

9. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע, בקשות רשות ערעור הנוגעות להליכים משמעתיים של לשכת עורכי הדין מגיעות לבית משפט זה "בגלגול רביעי", קרי לאחר שנבחנו לפני שלוש ערכאות. בהתאם, רשות ערעור במקרים מעין אלה ניתנת במשורה, בגדרי "מהדורה מחמירה" של הלכת חניון חיפה הידועה, כדבריו של השופט רובינשטיין בבר"ש 1958/09 עו"ד ברי נ' הועד המחוזי של לשכת עוה"ד בתל אביב, פסקה ז (10.5.2009). בענייננו, ברי כי לא מתעוררת כל שאלה עקרונית כללית המצדיקה רשות לערער ומכאן שדין הבקשה להידחות.

10. אשר על כן, הבקשה נדחת. המבקש יישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 3,000 ₪.

ניתנה היום, ו' בכסלו התש"ף (4.12.2019).

ש פ ט